

Μια αλλιώςτική Χριστουγεννιάτικη ιστορία

Κατερίνα Μαγγίρογλου

Όλα ξεκίνησαν εκείνο το χιονισμένο βράδυ του Δεκέμβρη. Από το ράφι που στεκόμουν έβλεπα τις λευκές χιονονιφάδες να χορεύουν στον χειμωνιάτικο ουρανό. Το μαγαζί μου, το μέρος που πέρασα τους τελευταίους δύο μήνες, ήταν σχετικά ήσυχο, παρά το γεγονός ότι ήταν παραμονές Χριστουγέννων. Σπάνια ακουγόταν ο γλυκός ήχος από τα καμπανάκια που σηματοδοτούσαν την είσοδο κάποιου πελάτη. Μέχρι που εμφανίστηκε εκείνη και όλα άλλαξαν.

Όταν μπήκε η μελαχρινή κοπέλα στο μαγαζί, συνειδητοποίησα αμέσως πως είχε κάτι το ξεχωριστό. Τα μαύρα μαλλιά της έπεφταν σε μπούκλες μέχρι τη μέση της, τα μάτια της είχαν ένα σμαραγδένιο χρώμα και η επιδερμίδα της ήταν σκουρόχρωμη. Όμως δεν ήταν η εμφάνισή της που με επηρέασε παρά τα πρώτα λόγια της όταν με είδε:

«Ω! Τι όμορφος που είσαι! Τι χαριτωμένο που είναι το κόκκινο κασκόλ σου και τι ζαβολιάρικο που είναι το βλέμμα σου! Ένας τάρανδος σαν κι εσένα αξίζει ένα ευτυχισμένο σπιτικό για να ζει! Με λένε Ρεμπέκα και θα σου βρω ένα σπίτι για να περάσεις αυτά αλλά και όλα τα επόμενα Χριστούγεννα!»

Μίλησε σε μένα, σ' ένα ταπεινό συνηθισμένο λούτρινο τάρανδο και αμέσως ένιωσα πως η ζωή μου απέκτησε νόημα. Με έπιασε στοργικά και με έβαλε δίπλα σε μερικά ακόμη παιχνίδια.

Αφού φύγαμε από το μαγαζί, επισκεφτήκαμε ένα ζαχαροπλαστείο. Αγόρασε γλυκά και ζαχαρωτά και ένα σωρό άλλες λιχουδιές. Αμέσως μετά άρχισαν οι παραδόσεις! Διότι, όπως συνειδητοποίησα λίγα λεπτά αργότερα, η Ρεμπέκα είχε αναλάβει οικειοθελώς να μοιράσει παιχνίδια και γλυκά σε ορφανοτροφεία και άλλα ιδρύματα της πόλης. Όλα γίνονταν αθόρυβα και μυστικά με την βοήθεια των υπευθύνων του κάθε ιδρύματος.

Όταν όλα τα δώρα είχαν σχεδόν τελειώσει και η αφεντιά μου ήταν το μοναδικό παιχνίδι στην τσάντα της, συναντήσαμε ένα θλιβερό θέαμα. Μπροστά μας, σε μια άκρη του δρόμου, βρισκόταν ένα μικρό κοριτσάκι. Το αδύνατο χεράκια του έτρεμαν από το κρύο καθώς τα άπλωνε ζητώντας ελεημοσύνη. Η Ρεμπέκα το πλησίασε.

«Πού είναι η μητέρα σου;», το ρώτησε. Το κοριτσάκι δεν απάντησε, μόνο χαμήλωσε τα καστανά ματάκια του. Όμως πριν μιλήσει ξανά η Ρεμπέκα,

εμφανίστηκε από πίσω μας μια γυναίκα με σκληρά χαρακτηριστικά και θυμωμένη έκφραση.

«Άσε ήσυχη την μικρή», είπε.

«Αυτή είναι η μητέρα σου;», ρώτησε ξανά η Ρεμπέκα. Εκείνο κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Δεν χρειάστηκε τίποτε άλλο για τη Ρεμπέκα. Σήκωσε το κοριτσάκι στην αγκαλιά της και έφυγε τρέχοντας, αγνοώντας τις φωνές εκείνης της γυναίκας. Μόλις είχαν απομακρυνθεί αρκετά έδωσε στο κοριτσάκι το παλτό της και έμαθε πως το λένε Τιτίκα και πως είχε χάσει τους γονείς του πριν καταλήξει μ' αυτήν την άγνωστη γυναίκα που το πήρε για να ζητιανεύει.

Η Ρεμπέκα άκουσε προσεκτικά την ιστορία της και έπειτα φύγαμε όλοι μαζί για το Χριστουγεννιάτικο πάρκο όπου παίξαμε παιχνίδια, φάγαμε γλυκά-βασικά εγώ έβλεπα- και τραγουδήσαμε τα κάλαντα και άλλα τραγούδια.

Φτάνοντας στο σπίτι πια, η Ρεμπέκα θυμήθηκε πως εγώ βρισκόμουν ακόμα στον πάτο του σάκου της. Έτσι με έβγαλε απαλά και με άφησε στα χέρια της Τιτίκας. Εκείνη τότε έβγαλε μια μικρή κραυγή χαράς και φώναξε:

«Σ' ευχαριστώ μαμά!» Όμως αμέσως μετά σκυθρώπιασε και κοίταξε στο πάτωμα. Η Ρεμπέκα τότε την αγκάλιασε ως απάντηση. Και γω ζουλήχτηκα μέσα σ' αυτό το σφιχταγκάλισμα. Και ήταν το πιο ευχάριστο ζούληγμα!

Πέρασε καιρός! Πέρασαν χρόνια και αρκετά Χριστούγεννα. Πλέον, από τη θέση μου πάνω στο τζάκι, παρακολουθώ συνεχώς τις μικρές χαρούμενες συγκεντρώσεις της οικογένειας, η οποία παρεμπιπτόντως είχε αυξηθεί κατά δύο μέλη καθώς η Ρεμπέκα παντρεύτηκε και απέκτησε και ένα αγοράκι, τον Χρίστο.

Έτσι ήμουν παρών εκείνο το βράδυ που η Τιτίκα, μεγάλη πια αδελφούλα έτρεξε στο σαλόνι για να διηγηθεί σε όλους μια ιστορία από παλιά. Ήταν παράξενη, φορούσε μια καφέ στολή που την έκανε να μοιάζει με τάρανδο, να μοιάζει με μένα... Με πήρε στα χέρια της, άλλαξε λίγο τη φωνή της και η ιστορία άρχισε.

«Παραμονές Χριστουγέννων. Βρισκόμαστε στη χώρα της Ζαχαρένιας Χιονόπτωσης. Όλα ήσυχα. Άλλη μια χρονιά που η μελαχρινή Ρεμπέκα η αποθηκάριος του Άγιου Βασίλη παρακολουθεί και ελέγχει μανιωδώς τις προετοιμασίες. Από στιγμή σε στιγμή ο Άγιος Βασίλης θα εμφανιστεί για την προτελευταία επιθεώρηση. Κοιτάζει αυστηρά δύο εξωτικά που τσακώνονται. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Το ημερολόγιο στον τοίχο γράφει με μεγάλα γράμματα: 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Γιατί ο Άγιος αργούσε τόσο; Κοιτάζω από το παράθυρο με αγωνία τόση ώρα για να τον δω. Αυτή είναι η αγαπημένη μου στιγμή όλου του χρόνου. Τα αδέρφια μου δεν ενθουσιάζονται όσο εγώ και

πολλές φορές με κοροϊδεύουν, όμως εγώ τους αγνοώ. Παρατηρώ προσηλωμένος μέχρι που εμφανίζεται ο Άγιος. Μα τι κατάσταση είναι αυτή; Φαίνεται άρρωστος και φοβερά κουρασμένος ενώ η γνωστή κόκκινη μύτη του είναι πιο κόκκινη από ποτέ. Ακούω τα λόγια του όπου εξηγεί πως δεν είναι σε θέση να παραδώσει τα δώρα φέτος. Καθιστά λοιπόν υπεύθυνη τη Ρεμπέκα. Αυτό, αν και λυπάμαι τον Άγιο Βασίλη, με ενθουσιάζει. Αγαπώ τη Ρεμπέκα, ειδικά όταν μου δίνει επιπλέον καρότα. Έτσι, τις επόμενες μέρες οι ετοιμασίες φτάνουν στο τέλος τους.

Το ταξίδι αυτό είναι σπουδαίο και τα αδέρφια μου και εγώ είμαστε έτοιμοι και ξεκούραστοι για τη μεγάλη πτήση. Το βράδυ των Χριστουγέννων, καθώς ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε, το χιόνι μου φαίνεται πιο γλυκό από ότι συνήθως. Σε λίγα λεπτά πετάμε μακριά από τη χώρα της Ζαχαρένιας Χιονόπτωσης.

Πρώτα περνάμε από τη χώρα των Πολύχρωμων Ερήμων όπου μου κάνει εντύπωση μια που είναι πασπαλισμένη με πράσινη χρυσόσκονη. Μαγεύομαι από την ομορφιά και χαμηλώνω το έλκηθρο προκαλώντας αρκετή αναστάτωση. Όμως η Ρεμπέκα με ξαναβάζει στη θέση μου με ένα αυστηρό σφύριγμα.

Λίγο πριν φτάσουμε στη χώρα του πανηγυριού μια δυσάρεστη έκπληξη έκοψε το δρόμο μας. Ήταν μια μάγισσα με πράσινο χρώμα και μαύρη στολή, σουβλερή μύτη και ξύλινο ραβδί. Μπροστά της τρομοκρατημένο έτρεχε ένα μικρό κορίτσι. Χωρίς να χάσουμε καιρό πλησιάσαμε. Η Ρεμπέκα την αγκάλιασε και την ανέβασε πάνω στο έλκηθρο. Έπειτα έκλεισε τα μάτια της και ψιθύρισε:

«Αχ, πως πέρασε η ώρα
κι έχω να μοιράσω δώρα
όσο για τη μάγισσα εκείνη
που στιγμή δε μας αφήνει,
για να την ξεφορτωθώ,
πρέπει να εξαφανιστώ».

Και τη στιγμή που ψιθύρισε τις λέξεις αυτές γίναμε αόρατοι. Αργότερα, μάθαμε πως το κορίτσι το λένε Τιτίκα. Φτάσαμε έτσι πανευτυχείς στη χώρα του Αιώνιου Πανηγυριού, όπου μοιράσαμε τα δώρα μας θαυμάζοντας τα στολισμένα κτίρια, τις πολύχρωμες βιτρίνες και τους χαρούμενους ανθρώπους.»

Αυτά λοιπόν ήταν τα πιο ευτυχισμένα μου Χριστούγεννα ψιθύρισε τελειώνοντας την ιστορία της η Τιτίκα.

- Και μένα, ψιθυρίζει η Ρεμπέκα.

- Και μένα ,φωνάζω από το τζάκι.
- Όλοι γελούν και αγκαλιάζονται και η Ρεμπέκα μου κλείνει το μάτι.